

[Udenrigsministeren.]

og os. Vi har på forhånd den fordel, at der ikke kan tillægges os neokolonialistiske tilbøjeligheder. Vi viser endvidere gennem vore bidrag til FN's bistandsprogrammer, at vi i alt fald ikke i første række søger fordele for os selv eller vort eget erhvervsliv, men at det er ønsket om økonomisk vækst i udviklingslandene, der er vort hovedmotiv. Kan vi samtidig præstere et effektivt bistandsarbejde i de udvalgte lande og være parat til hurtigt at tage stilling til og finansielt at støtte nye multilaterale bistandsindsatser bl. a. i fortsættelse af UNCTAD-konferencen, tror jeg, at vi har skabt et godt grundlag for vort samarbejde med udviklingslandene.

En sådan oversigt over udenrigspolitiske problemer, som jeg her har givet, kan nok virke noget broget og giver et indtryk af, hvor mangfoldige og forskelligartede spørgsmål det her drejer sig om.

Alligevel er der en tydelig sammenhæng i tingene. Europas problemer, Vietnamkonflikten, racespørgsmålene, guldcrisen, UNCTAD-konferencen — de har alle en sammenhæng og en indbyrdes indflydelse, man kunne sige en organisk sammenhæng; det drejer sig om den samme organisme. Når det gør ondt ét sted, påvirker det hele almentilstanden.

Den organisme, det drejer sig om, er menneskeheden. Ikke et udsnit blot, ikke vort eget folk alene, ikke de nordiske folk eller de vestlige, men hele menneskeheden.

Såvel den verdensomspændende handelsmæssige og økonomiske gensidige afhængighed som den trafikale udvikling og massemediernes mulighed for at bringe begivenhederne ind til os fra alle kanter af jorden har medvirket til, at det er gået op for os, at vi er én stor organisme, og at intet land kan eksistere uafhængigt af de andre.

Bagved ligger naturligvis også et menneskesyn, nemlig det, at ethvert menneske uden hensyn til nationale, racemæssige, religiøse og økonomiske forskelle har samme ret, og at vort mål må være at skaffe ethvert menneske mulighed for en menneskeværdig tilværelse.

I alle disse problemer, som har en organisk sammenhæng, og som altså kommer os ved, har vi en gennemgående overbevisning om, at de løses bedst gennem forhandling.

Samtalen eller dialogen er ikke i sig selv nogen løsning; men selv om man må erkende, at problemernes løsning ofte kan ligge langt borte, så er dog samtalen i sig selv et middel, som er i overensstemmelse med tanken om sammenhæng og menneskeret. Når vi til, at parterne i en konflikt kan tale sammen, kan der som sagt stadig være lang vej til en løsning, men samtalen forudsætter dog, at parterne er i forbindelse med hinanden, at der er en vis kontakt, og denne forbindelse er den første forudsætning for, at man en dag kan nå til forståelse og forsoning.

Skal samtale eller dialog føres og føres med udsigt til at føre frem til forståelse imellem mennesker, er en af forudsætningerne, at der er viden og oplysning i folkene om problemerne, og den vil kunne være båret af en fælles opfattelse af, hvad der hører med til et menneskeværdigt liv.

En bredere oplysning vil måske også kunne hjælpe til at svække troen på nemme patentløsninger.

Ud fra alle disse betragtninger må det være rigtigt og nødvendigt, at udenrigspolitiske spørgsmål i højere grad end nogen sinde før går ind i den offentlige debat. Derfor er det også rigtigt og nødvendigt, at de mangfoldige og forskelligartede spørgsmål drøftes her i tinget, sådan som det sker ved denne lejlighed.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen om forespørgslen og gå til den næste sag på dagsordenen.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Bundvad* til socialministeren:

„Agter ministeren at fremsætte forslag om, at de dele af loven om børnetilskud og andre familiedydelser, der ikke har direkte forbindelse med loven om kilde-skat, sættes i kraft på den tidligere bestemte dato, nemlig den 1. januar 1969?“

Skriftlig begrundelse.

I lov af 3. juni 1967 om børnetilskud og andre familiedydelser er det i § 41 bestemt, at loven træder i kraft samtidig med loven om kildeskat.